

Naam: Karim

Leeftijd: 22

Jaar van migratie: 2015

Uit: Syrië

Naar: Nederland

‘God heeft me veilig in Europa gebracht’

Toen de Syrische Karim Shalabi aankwam in Nederland, moest hij weer ‘op nul’ beginnen. Inmiddels heeft hij een baan en wil hij graag iets terugdoen voor het land dat hem zo gastvrij onthaalde. “Oké, niet iedereen is even vriendelijk.”

“Met mijn ouders, broer en zusje had ik een normale jeugd in het centrum van de Syrische stad Aleppo. Ik had als christen veel moslimvrienden. We gingen goed met elkaar om. Hoewel we lid zijn van de Syrisch-Orthodoxe Kerk, ging ik vaak naar een rooms-katholieke kerk. Zo’n tien jaar lang kon je mij elke zomer dagelijks vinden in deze kerk, waar we met ruim negenhonderd jongeren samenkwamen voor allerlei activiteiten. Na mijn zestiende hielp ik bij de organisatie ervan.”

NIET TE VERMOMMEN

“Toen in 2011 de oorlog in Syrië begon, keerde de onvrede van de mensen zich aanvankelijk tegen de overheid, maar al snel werd het een strijd tussen religies. Als christenen konden we het centrum van de stad niet meer uit, want in de buitenwijken woonden moslims die ons iets aan zouden kunnen doen. Je kunt je niet vermommen, want christenen in Syrië herken je vrijwel direct. Aan hun kleding, hun namen – je ziet het gewoon.”

DODEN OF GEDOOD WORDEN

“Inmiddels studeerde ik communicatietechnologie aan de universiteit van Aleppo. Ik droomde van een baan bij een luchthaven of een telecombedrijf. Op een dag ging ik met de bus van de universiteit naar huis, toen overheidsfunctionarissen me vroegen om vrijwilligerswerk te doen in het leger. Ik wist dat ik ooit in militaire dienst moest, maar nu kwam het heel dichtbij. Thuis sprak ik erover. Ik zei mijn vader dat we moesten vluchten. Als ik in dienst zou gaan, moest ik mensen doden of ik zou zelf gedood worden. Zo dachten de meesten, want ik begon mijn jaar op de universiteit met honderdvijftig studenten, terwijl het er aan het eind nog maar 25 waren.”

WAAROM?

“De boottocht van Turkije naar Griekenland was doodeng. Ik kan niet zwemmen, dus als de – veel te volle – boot omgeslagen zou zijn, had dat mijn einde betekend. Ik ben God zo dankbaar dat Hij me veilig in Europa gebracht heeft. Natuurlijk heb ik mijn vragen aan Hem. Waarom moet een onschuldig kind van 5 sterven in een oorlog? Waarom lijden mensen honger? Toch weet ik dat God goede dingen doet. Als ik het nu niet begrijp, zal ik het later begrijpen.”

MOEILIKSTE TIJD

“Vanuit Griekenland gingen mijn broer, mijn vader en ik naar Nederland. Pas later kwamen mijn moeder en zus over. De eerste tien maanden hier bleken de moeilijkste uit mijn leven. De eerste twee dagen verbleven we in Ter Apel. Daarna moesten we naar Assen, waar in een grote hal voor de jaarlijkse motorraces aparte ruimtes voor ons waren gemaakt. Na drie weken vertrokken we naar Duin-

rell, in Wassenaar. Wij drieën kregen met twee anderen een caravan toegewezen. Vervolgens ging het naar Zaandam, waar we twee maanden op een gevangenisboot woonden. We eindigden in Doetinchem, waar de IND gesprekken met ons voerde. Al die maanden konden we niets doen en kregen we slecht, heel slecht eten. We hadden geen contact met mensen buiten het asielzoekerscentrum en zaten voortdurend in de stress of we hier wel konden blijven.”

PRIJS VOOR DE OORLOG

“Na een jaar kreeg ik een verblijfsvergunning en kon ik een opleiding gaan doen. Mijn Syrische diploma’s staan gelijk aan havo 5, kreeg ik te horen. Maar omdat ik de Nederlandse taal nog niet op hbo-niveau beheers, doe ik nu een mbo-opleiding tot automonteur. Van de universiteit naar het mbo – het is de prijs die ik moet betalen voor de oorlog in Syrië.

Maar ik ben de Nederlandse overheid en de mensen die ons geholpen hebben in de azc’s dankbaar. In welk land vind je een overheid die zorgt voor eten en slaapplekken voor vreemdelingen?”

RACISME

“Oké, niet alle Nederlanders zijn even vriendelijk. Tijdens mijn stage in een autogarage kreeg ik racistische opmerkingen te horen. Ik heb niet geantwoord, omdat ik mezelf niet in moeilijkheden wil brengen tijdens mijn inburgering. Verder doe ik nachtdiensten bij een pakketbezorger. Van 3.00 tot 8.00 uur werk ik daar, daarna ga ik tot 17.00 uur naar school. Avonddiensten mag ik niet draaien. Daar is geen plaats, hoor ik steeds. Toen ik op een avond een keer moest invallen, zag ik dat er alleen maar Nederlandse studenten werkten. In de nachtdienst zitten de buitenlanders.”

GENIETEN

“Mensen vragen me weleens: ‘Ga je na de oorlog terug naar Syrië?’ Ik ben in Syrië op nul begonnen aan de universiteit. Na een jaar moest ik vluchten en begon ik hier weer op nul. Als ik terugga, moet ik opnieuw met niets beginnen. Dat gaat niet drie keer. Liever geef ik Nederland iets terug van wat ik gekregen heb, door een baan te vinden en belasting te betalen. Ik heb met het eerste geld dat ik heb verdiend onlangs een Volvo gekocht. Als ik iets heb geleerd, is het dat je nu gewoon moet genieten van de dingen die je kunt doen. Mijn vader verloor in Syrië in één klap al zijn geld. Je kunt het maar beter uitgeven, je leeft maar één keer.”